

νίπελ

τ. 11~πρώτο δεκαπενθήμερο μάρτη '00
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλαδόρων
"Στην μεγάλη πλειοψηφία των συνετών, οι περισσότεροι είναι τέτοιοι από φόβο

Ανεργία, υποαπασχολησιμότητα, απασχολήσιμος, 35ωρο...

Περί κατασκευής ψευδαισθήσεων...
"Χτυπημένα" λοιπόν τα νούμερα στο "πλαίσιο" της ανεργίας και παρόλα αυτά σε δυσθεώρητα ύψη, που μας επιτρέπουν να ζαλιζόμαστε όταν σκεφτόμαστε ποιες μπορεί να είναι οι πραγματικές της διαστάσεις (αν πράγματι υπάρχει κάτι τέτοιο). Δεν αρκεί όμως ο δείκτης της ανεργίας (ούτε ενδεικτικά πλέον) για να μας παρουσιάσει την κατάσταση στο χώρο της εργασίας ούτε πολύ περισσότερο, την οικονομική κατάσταση του εργατικού δυναμικού. Μπορεί στην προηγούμενη περίοδο, αυτή της προστατευόμενης εργασίας, της εξασφαλισμένης απασχόλησης, ο δείκτης αυτός να είχε κάποια σημασία. Τι μπορεί όμως να σημαίνει σήμερα όταν αυτό που κυριαρχεί είναι το καθεστώς της ελαστικής εργασίας - προσωρινής απασχόλησης, της μαύρης εργασίας και της παγκόσμιας ανέχειας; Τι νόημα έχει να ξέρουμε ότι το 9,8% και όχι το 11,6% δε δουλεύει τον τελευταίο καιρό, όταν για τους υπόλοιπους που δουλεύουν δεν ξέρουμε ούτε πόσο δούλεψαν, ούτε πόσο, θα δουλέψουν, ούτε το αν και πόσο αμείβονται, ούτε αν και με ποιό τρόπο ασφαρίζονται; Τι νόημα έχει όταν δε συμπεριλαμ-βάνονται όσοι δεν έχουν τις προϋποθέσεις μιας καθωσπρέπει καταγραφής, μιας "καθωσπρέπει" εθνικής ταυτότητας;
-35 ώρες σκλαβιά...

Οι θεωρητικοί της οικονομίας της αγοράς και οι νεο-φιλελεύθεροι διαχειριστές της εξουσίας είναι οι πρώτοι που αναλαμβάνουν να ωραιοποιήσουν και να υλοποιήσουν τη νέα κατάσταση. Ξεπερνώντας τους εαυτούς τους για ακόμα μια φορά, στο γνωστό κόλπο βάζουν αντί για καρότο το ίδιο το μαστίγιο. Ισχυρίζονται δηλαδή ότι η ελαστική απασχόληση είναι η λύση στην ανεργία, αλλά όποιου δεν του αρέσει να προσέχει γιατί υπάρχει και... η ανεργία. Όμως αυτοί σπάνια πλέον ξεγελούν γιατί η ειλικρίνειά τους είναι ιδιαίτερα σκληρή και οι ίδιοι ιδιαίτερα αντιδημοφιλείς.

Την ίδια δουλειά και με πολύ καλύτερο τρόπο, μπορούν και συνήθως αναλαμβάνουν να την κάνουν κάποιοι άλλοι, οι οποίοι χαίρουν και της κοινωνικής συναίνεσης. Μιλάμε για τους σοσιαλδημοκράτες - είτε ως διαχειριστές της κεντρικής εξουσίας, είτε ως προϊστάμενοι των συνδικαλιστικών οργάνων - καθώς και για όλους αυτούς που συνηθίζουν να ψαρεύουν στα θολά νερά του συνδικαλισμού.

Αυτοί μας παρουσιάζουν ως λύση για την ανεργία το 35ωρο, καθώς έτσι αυξάνονται οι θέσεις εργασίας για νέους εργαζόμενους, αλλά και ο ελεύθερος χρόνος για τους ήδη εργαζόμενους. Οι πιο "ριζοσπάστες" μιλάνε και για τη μη μείωση των αποδοχών, ενώ διανθίζουν το λόγο τους και με εικόνες από το Σικάγο του 1886. Κανείς τους βέβαια δεν μπαίνει στον κόπο να αμφισβητήσει την ίδια τη σχέση της μισθωτής εργασίας, ούτε καν να μας μιλήσει για αυτή, ενώ ακόμη κι αυτοί που κάτι έχουν να πουν για το εκμεταλλευτικό σύστημα, δεν μιλάνε μη και ξεθολώσουν τα νερά και φανεί το δόλωμα.

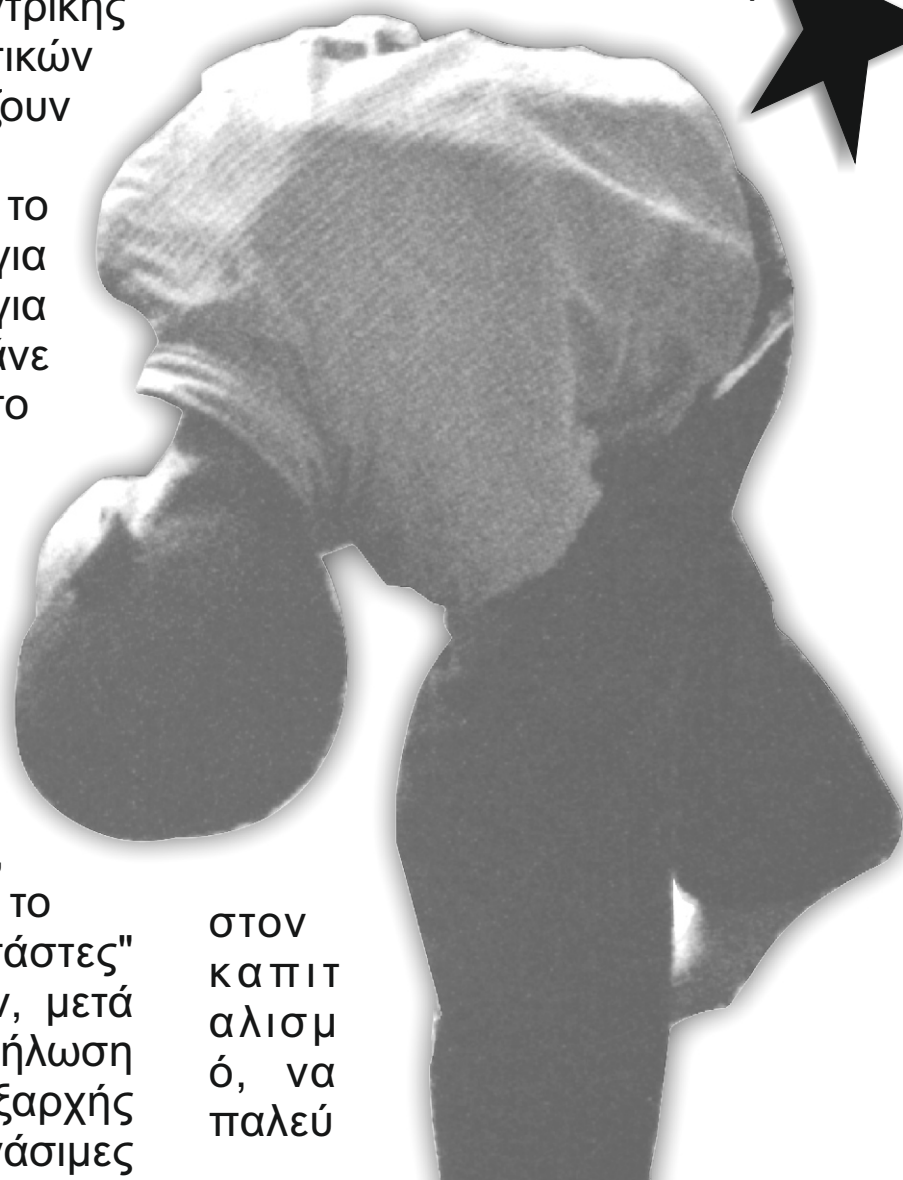
Οι πομπές των ομοίων τους όμως, αποκαλύπτουν και τους ίδιους. Το δείγμα γραφής από τη Γαλλία, όπου από 1η Φλεβάρη ισχύει και υποχρεωτικά το 35ωρο, είναι χαρακτηριστικό. Οι εκεί "ριζοσπάστες" συνδικαλιστές συμβιβάστηκαν τελικά και δέχτηκαν, μετά από πολλές πιέσεις τη μείωση των αποδοχών (καθήλωση μισθών για 18 ως 36 μήνες). Το 35ωρο εξαρχής μεταφράστηκε σε 1610 ώρες το χρόνο (46 εργάσιμες

εβδομάδες) κατανεμημένες όμως όπως επιθυμεί ο κάθε εργοδότης στις 4 εποχές, τους 12 μήνες, τις 52 εβδομάδες, τις 365 μέρες του χρόνου: 12 ώρες τη μια μέρα, 3 ώρες την άλλη, 50 ώρες τη μια βδομάδα, 20 την άλλη. Ήδη ένας στους δύο εργαζόμενους στη Γαλλία δουλεύει και το Σάββατο, ενώ ένας στους τέσσερις δουλεύει και την Κυ-ριακή. Όλα αυτά μαζί με σπαστό ωράριο, κατάργηση των διαλλειμάτων, εντατι-κοποίηση του ρυθμού εργασίας.

Οι απεργίες έχουν ήδη ξεκινήσει. Για τους εργαζόμενους στη Γαλλία τα πράγματα έχουν αρχίσει να ξεκα-θαρίζουν. Εξαπατήθηκαν για ακόμη μία φορά και από τους σοσιαλδημοκράτες της κυβέρνησης αλλά και από τους συνδικαλιστές ηγέτες τους. Το 35ωρο, μαζί με όλες τις θυσίες για να μειωθεί η ανεργία, έγιναν το όχημα για τη μετά-βαση στο καθεστώς της ελαστικής/μαύ-ρης εργασίας.

...σκλαβιά για όλους.

Δεν τίθεται ζήτημα για τις συνδι-καλιστικές ηγεσίες. Τη δουλειά τους κάνουν. Ούτε για τις αριστερές ή τις αριστερίστικες οργανώσεις που καιρο-σκοπούν, δεσμευμένες σε ιδεολογικές παραλύσεις και εξουσιαστικούς δογμα-τισμούς. Για τους υπόλοιπους, για όλους εμάς τίθεται το ζήτημα, για το πώς θα γίνει κατορθωτό να οργανωθεί η αυτόνομη δράση και πώς θα οχυρωθεί απέναντι στον εσμό των μεσολαβητών. Για το πώς θα της δώσουμε ένα όραμα και μια ουσία που να μην είναι διαχειρίσιμα. Γιατί γίνεται φανερό ότι ακόμα και το ζήτημα της μείωσης των ωρών εργασίας, ένα από τα πιο ροζοσπαστικά αιτήματα του εργατικού κινήματος στο παρελθόν, αποκομμένο από το συνολικό κοινωνικό ζήτημα γίνεται εύκολα εργαλείο στα χέρια των αφεντικών. Γιατί δεν αρκεί να αγω-νιζόμαστε ενάντια στην ανεργία αν δε μιλάμε για την εργασία

στον
καπιτ
αλισμ
ό, να
παλεύ

35 ώρες σκλαβιά
σκλαβιά για όλους

να τελειώνουμε με τον κόσμο
της μισθωτή εργάσις

συνδικάτο
σαλαδόρων

35 ώρες σκλαβιά
σκλαβιά για όλους

να τελειώνουμε με τον κόσμο
της μισθωτή εργάσις

συνδικάτο
σαλαδόρων

35 ώρες σκλαβιά
σκλαβιά για όλους

να τελειώνουμε με τον κόσμο
της μισθωτή εργάσις

συνδικάτο
σαλαδόρων